

4. KAPITOLA

ROSALIE

Otvorila som oči, v ústach sucho ako na Sahare. Ležala som vo svojej hotelovej izbe, oblečené som mala pyžamo lososovej farby a v hlave mi zvonilo ako vo zvonici na pravé poludnie.

Vstala som, napravila si pyžamo a podišla som k oknu, z ktorého výhľad na baziliku a historické florentské domy mi ešte vždy vyrážal dych.

Dych mi vyrazilo aj to, že namiesto na slnkom zaliate mesto som hľadela na večernú Florenciu.

Koľko je, preboha, hodín?

Zmätené som sa rozhliadala po oboch telefónoch. Ten od chlapa zo Strediska bol položený na kozmetickom stolíku, súkromný zrejme odpočíval v kabelke. Vykročila som k tomu firemnému s plánom skontrolovať čas, no vtom sa jeho displej rozsvietil.

Nieko mi volal.

Podozrievalo som ho schytila a hovor prijala.

„Áno?“ V izbe bolo ticho, ktoré narúšalo len zrýchlené búšenie môjho srdca.

Okamžite sa mi v mysli premietla diagnóza.

Tachykardia srdca je arytmia srdca, keď pulz presiahne sto úderov za minútu.

Musíš sa upokojiť, Foxová. Na infarkt si primladá!

„Našli ste Sebastiana Bernstadta?“ ozval sa v telefóne neznámy mužský hlas.

„Kto ste?“

„Nezačal som diskusiu. Mali ste úlohu. Takže?“

Otvorila som ústa netušiac, kde je sever a kde juh. Niečo sa mi zdalo, no nevedela som, či to bol len sen, alebo realita. Hľadala som na červenú osvietenú striedku katedrály Santa Maria del Fiore a sama som sa snažila prísť na odpoveď.

„Našla som ho,“ odvetila som.

Namiesto odpovede sa na druhej strane linky ozvalo pípanie. Hovor zrušený.

Následne sa stalo ešte niečo, čo ma prekvapilo. Mobil v mojej ruke sa mi zdal akýsi teplý. Čím dlhšie som ho držala, tým bol horúcejší.

Pud sebazáchovy ma donútil odhodiť ho čo možno najďalej. Urobila som tak v poslednej chvíli.

Ten pekelný stroj zabzučal, niečo v ňom buchlo, displej sa vypol a vyvalil sa z neho kúdol dymu.

„Čo dopekla?“ zvéyskla som.

Áno, ten bezkrký chlapík vravel niečo o tom, že mobil mal sebadeštruktívne sklony, no taktiež spomínal, že sa zničí až po 48 hodinách.

48 hodín...

Dokelu, čo je za deň?

Pamätala som si na veľmi živý sen, na jeho šibalské modré oči, na našu odviazanú konverzáciu pri fotení a na následné odhalenie mojej identity.

Lenže čo ak to nebol sen?

Prišlo mi to príliš pritiahnuté za vlasy.

Nervózne som sa prechádzala po izbe a obhrýzala si nechty. Hlúpy zlozvyk, s ktorým som skoncovala ešte na strednej, no dnes som mu opäť podľahla.

Zaklopanie na dvere ma vyrušilo z rozjímania. Okamžite som spozornela.

„Hotelová služba,“ ozvalo sa spoza dverí.

Zamračená som sa natiahla po župan, obliekla si ho a priblížila sa k dverám.

„Dobrý večer, mám tu pre vás zásielku,“ povedal mladý muž oblečený v hotelovej uniforme a podával mi bielu krabicu previazanú červenou saténovou stuhou.

„Ehm, vďaka.“ Vzala som si darček, položila ho na komodu a dala poslíčkovi prepitné.

Keď som osamela, opäť som podišla ku krabici a spočiatku som váhala, čo s ňou. Ako v béčkovom akčnom filme som ju vzala do rúk a pritisla na ňu ucho. Nič v nej netikalo. Dokonca, ani keď som ňou potriasla, v nej nič nezahrkalo.

Pokrútila som hlavou, pretože sa mi zdalo, že šaliem. Položila som naoko neškodnú krabicu na posteľ a opatrne ju otvorila.

Odkryla som obsah balíčka a takmer znovu vykrikla.

Náhle som sa poobzerala okolo seba, či náhodou niekde v izbe nenájdem skrytú kameru. Nič.

Pohľad som vrátila k darčeku od neznámeho. Boli v ňom červené saténové šaty, lodičky na veľmi vysokom podpätku a kožušinová stóla cez ramená.

Na darčekoch ležal list.

Trasúcou rukou som ho vzala a začala čítať.

*Vstúpila tam, kde my sme v rozocnení,
blažená pani, krásna tak, že ja som
hned' o rozkaz ju prosil očarený.*

(Dante Alighieri, Božská komédia – peklo, spev druhý)

*Drahá Eleanor, prijmite tieto pozornosti,
ktoré by som na Vás rád videl práve v tento večer.
O pol deviatej Vás bude pred hotelom čakať odvoz.
Teším sa na Vás.*

S.

S? Jediný S z celej Florencie, ktorý mi práve prišiel na um, bol Sebastian, s ktorým som mala na zajtra dohodnuté fotenie, a to ma natoľko vystresovalo, že sa mi o ňom snívali nočné mory zavŕšené odhalením identity.

Nerozumela som, prečo trval na stretnutí ešte dnes, ak to vôbec bol on. V myšlienkach mi bežal film s konšpiračnými teóriami.

S ako Stredisko.

Pokrútila som hlavou, z hotelového minibaru som vybrala fľašku zachladeného prosecca a napila sa priamo z nej. Oxid uhličitý vo forme štipľavých bubliniek zareagoval na rýchly pohyb fľašou a vyšumel mi z úst priamo na oblečenie i podlahu.

S ako „super“!

Prechádzala som okolo recepcie, keď práve ubytovali ázijských turistov ovešaných značkovými fotoaparátmi, a cítila som sa noblesne.

Už dávno som zabudla na to, aké to je obliecť si večerné šaty. Naposledy som ich mala pred viac ako dvo-

ma rokmi, keď som s bývalým snúbencom zašla na operu v rodnom Sydney.

Na ten večer som nerada spomínala, pretože Hunter očividne zabudol, že som pri ňom, a okato koketoval s prsnatou hosteskou, ktorá nám do lôžie nosila víno a občerstvenie.

Keď som na neho žiarlivo vybehla, navrhol mi okorenit' si vzťah švédskou trojkou. Argumentoval tradíciou z povojenských čias, keď to bolo normálne. Keďže v tom období bola prevaha žien nad mužmi, tí sa až príliš ochotne rozhodli potešiť viac žien naraz.

S ako snubný prsteň hodený do tváre toho sráča.

Vtedy som prvýkrát zatúžila vypitvať živého človeka. Odolala som.

Oklepala som zo seba nepríjemné spomienky a ďalej kráčala k dverám, ktoré mi úslužne otváral zamestnanec v uniforme. Nemohla som si nevšimnúť, že na mňa zíralo niekoľko párov očí, takže som sa necítila príliš komfortne. Pred vchodom parkoval biely Cadillac Escalade a pred ním postával chlapík v obleku. Hľadel na mňa, zrejme ma poznal, no ja som ho videla prvýkrát v živote.

„Slečna Rosenbergová, volám sa Giulio a dnes som vám k dispozícii,” prehovoril so zvučným talianskym akcentom a pokorne mi otvoril dvere vysokého auta.

Pri cudzo znejúcom priezvisku som na moment zaváhala, potom som si však spomenula, že práve tak som sa predstavila florentskému architektovi do telefónu, keď som ho žiadala o fotenie.

„Dobrý večer,” pozdravila som a ostražito sa poobzerala okolo seba. Na uliciach bol akýsi ruch a veľký pohyb ľudí, ktorí boli vyobliekaní v historických kostý-

moch. Zamračila som sa, nadvihla si šaty a s pomocou Giulia som nastúpila.

Cestu do neznáma sme trávili mlčky, počúvajúc talianske balady známe z filmov, a Giulio si po pár minútach začal potichu pospevovať. Skontrolovala som si obsah kabelky, v ktorej som mala malý arzenál pre prípad núdze, a vybrala z nej fľaštičku, ktorú som si prezierať vložila do všitej podprsenky krásnych šiat. Skôr, ako som sa uvoľnila, šofér hlasno zatrúbil na chodcov, ktorí si pomýlili cestu s chodníkom. Aj tu, v centre, ich bolo veľmi veľa.

„Vždy tu býva až toľko ľudí?“ spýtala som sa ho.

„Nie vždy,“ zahlásil a znovu spustil spev. Asi z neho viac nedostanem.

Keď vytrúbil ďalšie húfy chodcov, konečne sme zastali pred jednou z tých krásnych historických budov, ktoré väčšinou obdivujete na pohľadniciach.

Lepšie som sa prizrela a zistila som, že ide o hotel. A nie len taký hocikáký. Ohromila ma jeho poloha priamo pri rieke Arno.

„Sme tu!“ zvolal náhle Giulio, energicky vyskočil z auta a už mi asistoval pri vystupovaní.

„Mille grazie,“ poďakovala som, keď ma viedol priamo k vchodu.

„Prego, signora.“

Pred hotelovými dverami postávala upravená dáma v tmavomodrej rovnošate s milým úsmevom na perách. Šofér jej niečo povedal v rodnom jazyku a ona len prikývla.

Cítila som sa ako štafeta, ktorú si ľudia prehadzovali z ruky do ruky.

Giulio sa rozlúčil a Fiona, tak sa mi predstavila pani v uniforme, ma zase sprevádzala neuponáhľaným tempom cez okázalý foyer s recepciou.

Hotel bol omnoho luxusnejší ako ten, ktorý som si pre obmedzené financie vybrala ja. Obdivovala som renesančné umenie, mahagónom vykladaný strop a mramorové podlahy, ktoré zvýrazňovali klopkanie lodičiek od neznámeho *S*, čo mi sedeli ako uliate.

Výťah nás vyviezol až na strechu, kde sa nachádzala reštaurácia SESTO on Arno s neskutočným výhľadom. V prítmí noblesnej reštaurácie hral príjemný lounge, elegantne oblečení hostia večerali pri pohári vína a ja som očami pátrala po neznámom, ktorý po mňa poslal.

Fiona však v reštaurácii nezastavila a sprevádzala ma až na terasu, takmer pod holé nebo, kde sa nachádzalo zopár stolov osvetlených svetielkami a lampiónmi.

Ak som vnútri myslela na slovo *vau*, tu som ho musela vysloviť nahlas. „Vau!” Florencia priamo na dlani, obloha posiatá hviezdami, ktorá sa odrážala v rieke, osvetlené mosty a budovy starého mesta a my, nachádzajúci sa v srdci tohto očarujúceho mesta.

V tom momente som sa zamilovala.

„Váš hostiteľ na vás už čaká, signora,” vyrušila ma z tranzu Fiona a donútila ma pozrieť sa pred seba.

Blížil sa ku mne pomalým krokom s úsmevom na tvári, odrážajúcim sa v mesiačikových očiach, obklopený neskutočnou charizmou, z ktorej sa mi zatočila hlava.

S ako sexi.

S ako Sebastian Bernstadt, ktorý vo mne prebúdza nízke pudy.

„Vitajte, Eleanor,” prehovoril hlbokým hlasom.

Omámene som mu podala ruku, na ktorú mi ako džentlmen naznačil bozk, potom ma letným dotykom nad pásom odprevádzal k stolu na úplnom kraji tejto nebeskej terasy.

„Sebastian, prekvapili ste ma,“ priznala som zaskočene a hlas sa mi chvel. Bola som zmätenejšia ako pred dvoma hodinami, keď som sa zobudila.

„To vy ste prekvapili mňa, drahá.“ Odsunul mi stoličku a pomohol mi usadiť sa. Cítila som sa ako Popoluška. Dnešný večer sa premenil z lacného akčného filmu na romantickú cukrovú vatú.

Sedela som pri stole s neskutočným výhľadom v spoločnosti krásneho muža a s diskotékou v hrudi. Obávala som sa, kedy spoza veľkého kvetináča vyskočí sláčikové kvarteto alebo nad nami začne vybuchovať ohňostroj.

„Dovolil som si objednať za vás. Verím, že oceníte špecialitu šéfkuchára. Šampanské?“ pýtal sa a vybral z chladiča fľašku Crystalu.

„Prosím si.“ Prikývla som.

Sebastian sa usmial tým nohy podlamujúcim úsmevom a elegantne mi nalial drahý mok. Mala som pocit, že na mňa chce urobiť dojem.

„Isto rozmýšľate, prečo som vás dnes zavola práve sem, drahá. Najskôr som vás chcel pozvať do svojho apartmánu, aby sme mali súkromie, no potom som si uvedomil, že by to možno vyznelo nevhodne, vzhľadom na situáciu.“

Zrejme sa mi do hlavy nahrnulo väčšie množstvo krvi, pretože ma zaliala horúčava. „Tak to by teda vyznelo nevhodne,“ súhlasila som v rozpakoch. „Vy tu bývate?“

„Bývam. Už niekoľko mesiacov. Pracujem pre maji-

teľa, s ktorým mám rozrobených pár projektov. Nepatrím k tým skromným, ktorí by odmietli apartmán s terasou a jacuzzi.” Žmurkol na mňa.

Odkasľala som si, pretože ma vyviedol z miery priznaním, že ma plánoval pozvať na izbu. „K veci, pán Bernstadt. Prečo ste ma dnes pozvali na toto krásne miesto, keď stretnúť sme sa mali až zajtra?”

Teraz sa zamračil on. „Ty si naozaj nepamätáš?” spýtal sa potichu a menej formálne, pričom vyzdvihol svoj pohár pripravený na prípitok.

„Ako, prosím?”

„Pripíme si,” navrhol a oslnil ma ďalším úsmevom.

Hryzla som si do pery, no nakoniec som súhlasila. Dva krištáľové poháre o seba decentne cinkli, potom som si ten svoj priložila k perám a napila sa.

A vtedy akoby mi niekto zapol žiarovku priamo nad hlavou. Spomenula som si na sen, na stretnutie v ateliéri, na fotenie, na rozhovor, na víno, na odhalenie a následne na tmu.

S ako sen, ktorý nebol snom.

Položila som pohár na stôl a zdesene som si prikryla ústa, tlmiac tým nadávku, ktorá sa nehodila k dáme s titulom doktorky.

„Už zrejme nemusím nič vysvetľovať, Rosalie,” oslovil ma mojím pravým menom ako tesne predtým, než som odpadla. „Mal som dosť času prísť na to, kto si.”

Teraz som zrejme vyzerala ako šialená. Vyvalovala som naňho oči. Nočná mora sa stala skutočnosťou. Tento chlap ma odhalil skôr, ako som to stihla ja. Dočerta!

„Pokoj, Rosie. Ja nie som nepriateľ, jedine, že by si bola ty.” Opäť si odpil z pohára a vyzeral uvoľnene.

„Načo potom všetka táto šaráda?“ Rozhodila som rukami.

„Mám rád veľkoleposť. Sme pominuteľní a nikdy nevieme, ktorá sekunda je tá posledná.“

„Samozrejme. Bohém, ktorý cituje v listoch Alighieriho. Florencia ťa zrejme naučila teatrálnosti,“ zamrmlala som dostatočne hlasno, aby to počul, a zasmial sa. „Mne nie je do smiechu. Ešte ma čaká nejaké prekvapenie?“

Vtom som začula hvizdot a zvuk explózie priamo nad riekou, kúsok pri nás. Jeden výbuch, druhý, tretí...

Na oblohe vybuchoval ohňostroj a sfarboval ju do všemožných farieb dúhy.

„Ohňostroj? To vážne?“ spýtala som sa neveriacky.

Hostia okolo nás hľadeli na krásu nad nami, híkali a ochkali, len ja som prepaľovala pohľadom jeho pobavenú tvár, ktorú ožiarilo raz fialové, raz modré svetlo ako odraz rozžiareného neba.

„Ten nie je kvôli tebe. Až taký teatrálny nie som.“ Zachechtal sa. „Festa di San Giovanni. Dnes je dvadsiaty štvrtý jún, Florenčania oslavujú sviatok svätého Jána, ktorý je patrónom mesta.“

Zahanbila som sa. Takže preto mesto ovládlo to kvantum turistov.

Namiesto ďalšieho strápňovania som sa radšej Kochala večerným predstavením. Sebastian tiež mlčal. Po skončení ohnivého divadla sa strešnou reštauráciou rozľahol potlesk. Pridala som sa a na tvári sa mi zjavil náznak úsmevu. Ten ma prešiel, keď som si uvedomila, že by som mala opäť hľadiet' do Sebastianovej tváre.

Čašníci pred nás začali servírovať predjedlo v podobe koktailu z morských plodov. Vyzeralo to lahodne, no

z adrenalínu som mala stiahnutý žalúdok. Namiesto toho som vzala do rúk svoj pohár so šampanským a hypnotizovala ten jeho.

„Už som o tebe zistil, čo som potreboval. Môžeme teda prejsť priamo k veci bez amatérskych hereckých výkonov. Oscara by si veru nedostala.“ Vysmieval sa mi do tváre, no vyzeral rozkošne. Pri ňom sa vo mne ozývali takmer všetky moje pudy. V tomto momente by som bola skvelým predmetom výskumu pre Sigmunda Freuda.

„Tak? Čo si o mne zistil?“ zaujímalo ma. Stále som nevedela, s kým som mala dočinenia, no ak som mala splniť misiu, musela som byť trpezlivá.

„Rosalie Foxová, Caroline St. 16, Sydney. Otec auto-mechanik, matka pracuje ako zástupkyňa vedúceho v obchodnom reťazci, brat je študent. Ako jediná z rodiny si vyštudovala vysokú školu, dokonca s doktorandským titulom. S vlastným tímom si viedla niekoľko výskumov, no najviac si sa zviditeľnila výskumom preukazujúcim súvis medzi emocionálnym vypätím a zlyhaním srdca. Hľadali ste liek na takzvaný syndróm zlomeného srdca. Potom si na niekoľko mesiacov zmizla.“ Sebastian po stručnom odrecitovaní môjho životopisu zmĺkol a pustil sa do jedla, akoby sa nechumelilo.

Tuším som zabudla zavrieť ústa.

Práve vtedy by som sa nechcela vidieť cudzími očami. Tento chlap bol neskutočný.

Čo bol vlastne zač? Nejaký špión?

A načo ho vôbec potrebovalo Stredisko?

„Hm, eccellente!“ pochvaľoval si lahôdku.

„Kto si?“ Naklonila som sa k nemu bližšie cez stôl.

„To sa asi nedozvieš, Rosie. Nemyslím si, že sme

na rovnakej strane zákona,” odvetil, keď si nonšalantne utrel bavlneným obrúskom ústa.

„Takže predsa len si zlý chlapec,” odvetila som a posledné slovné spojenie som dala prstami do úvodzoviek. Od chlapca už mal na míle ďaleko.

Teraz sa nahol on ku mne. Delilo nás zopár centimetrov a medzi nami bola iba horiaca sviečka, ktorá nám osvetľovala tváre. „Vieš, čo si vlastne v tom Stredisku robila?” opýtal sa trpezlivo. Zažmurkala som.

Cieľ nášho výskumu ostával prísne tajný a ani jeden z doktorov či vedcov nemal takéto citlivé informácie. Jediné, čo som vedela, bolo, že za svoju prácu dostanem slušnú odmenu, no viac som to neskúmala. Občas bolo dobré nevedieť, no Sebastianova otázka ma zneistila.

„Do toho ťa nič,” odpovedala som po chvíli.

„A možnože ma do toho všetko. To nie ja som na zlej strane, doktorka Foxová.”

„Prosím?” Zodvihla som obočie.

„Dobre si počula. To nie ja som sa podieľal na výrobe biologickej zbrane.”

Opäť mi vzal slová, opäť som sa od neho vzdialila a usadila sa hlbšie do stoličky. Hľadala som do neznáma, no okolie som nevnímala, pretože môj mozog pracoval na plné obrátky.

Spomínala som si na všetky tie príkazy, na vzorky, na všetky tie mŕtve telá, ktoré mi prinášali, na všetky nevy-povedané otázky, na tajnosti ohľadom výskumu, na separáciu oddelení a zákaz komunikácie.

Vtedy som vydýchla.

Trojité S ako – sakra, skončila som!